

Sárga babák

Én most is a halott nővérem ruháit hordom, de a babákat egymás ruháiba szoktam öltöztetni. A babákkal szeretek a legjobban játszani, általában a szobámban játszom velük, rakosgatom őket egyik helyről a másikra, van, amikor a fehér polcra és aztán pedig a világos kockás takaróval letakart ágyra, utána pedig a földön is szoktam velük játszani, nálunk szőnyegpadló is van. Az ablakba is kiteszem őket, de oda csak ritkán, félek, hogy leesnek. Szeretem átöltöztetni őket, és nagyon örülök, ha sikerül szebb ruhát találni nekik, mint amiben eddig voltak. Legutóbb Dollit a kékfestő ruhájából a fehér csipkésbe öltöztettem, és szerintem sokkal jobban nézett ki, mert mosolygott benne. Léna is örül, ha Dolli mellette van, mert sokszor együtt alszanak, és szeretnek egymáshoz érni. Simogatják is egymást, megfogják egymás kezét, de néha annyira nagyon mozdulatlanok. Ők olyan babák ilyenkor, akik mindig együtt lesznek, és suttogva beszélgetnek

egymással éjszakánként, elképzelhetetlenül szép ruhákba öltöztetik egymást, furcsán szépbe, és nagyon örülnek, mert olyankor érzik, összetartoznak, és nem szeretnék az elmúlásban élni.

Van, amikor Léna elmeséli nekem, hogy milyen napja volt, és mi az, ami különösen érdekelte, olyankor minden lány és végtelen. Például szeret futkározni a napon, a pocsolyákban járkalni, ugrabugrálni, csak Anya mindig nagyon szomorú lesz, amikor koszos a ruhája. Ilyenkor hárman alszunk együtt, én simogatom őket, jó őket simogatni, mert mindketten lányok, és hárman alszunk el, a többi baba kissé távolabb fekszik, és azon nevetünk, mennyire szeretünk együtt lenni.

Amikor a húgommal egy ágyban fekszem az Őri-mamánál, szeretném átölelni és megérinteni, magamhoz szorítani, de ő ezt nem akarja, a húgom sajnos nem akar hozzám érni alvás közben. Pedig én annyira szeretnék úgy elaludni, hogy fogom a kezét. A húgom babázni sem szeret, nem tudunk együtt játszani a babákkal, mert mindig azt mondja, undorító, ahogy a babáimat kezelem. Lénának most két ruhája van, egy rózsaszín és egy fehér, egyikből

átöltöztetem a másikba, aztán vissza, de sosem tudom eldönteni, melyikben szebb. Dollit a kékfestő ruhájából átöltöztetem Léna fehér ruhájába, és meg is fésülöm a fekete haját. Van, amikor ugyanazt a ruhát hordják, csak felváltva, egyik hordja a másikat, nagyon szeretnek egymás ruháiban lenni, mert jó érzés nekik.

Az összes testvérem tudja, mennyire szeretek a babáimmal játszani, mert látják, hogy naphosszat rakogatom őket a szobában, a bölcsőből az ágyra, a szürke polcra is leveszem őket, vagy áteszem a babapolcra, ahol külön kis lakhelye van mindenkinek. Zsolti is szeret a babákkal játszani, nem úgy, mint a húgom, bár ő három évvel kisebb is a húgomnál. Meg szoktam kérni rá, hogy hagyja békén a babáimat, mert neki ott vannak az autói, és ezek az én babáim. Nevet rajtam, meg vonatod is van, mondom neki, amivel sosem engedsz játszani. Azt mondja, ez hülyeség, és megígéri, enged majd az elektromos vonataival játszani, amelyek körbe-körbe mennek, van bennük villany, zúgnak-búgnak, sisteregnek, vannak hidak is a vonatpályán, meg alagutak, beépített összeszerelhető fák és bokrok, és mindig megígéri, de tényleg, csak engedjem a babáimmal játszani.

Az anyukám elmagyarázta, amikor megkérdeztem tőle, miért olyan nagy a hasa, hogy azért, mert most már velünk fog élni még egy gyerek, és ő lesz a húgom vagy az öcsém, mert ő nagyon szeretne fiúgyereket végre. Azt mondta, hogy hiába tűnt el a nővérem, kell nekünk még egy gyerek, akit nem ér semmilyen baleset. Gondoljak csak a Dédikére, ő is kínozta a gyerekeket, mégis több gyereke volt. Ott van például a Nagyi, csinos kis nő, mégis hogy bánt vele mindenki. Jobb lenne, ha véget vetnék a siránkozásnak, és belenyugodnék mindenbe, mert ő unja, unja. Hogy bántotta a Dédike a gyerekeit, kérdezem tőle, azzal én ne foglalkozzak, az élet ilyen kegyetlen, és mindenkinek el kell viselnie, hogy ilyen az élet. Semmi esély arra, hogy jobb legyen.

Az óvodában még emlékeznek rá, hogy mi együtt jártunk oda a nővéremmel, és hogy az milyen fantasztikus volt, mindenki azt állítja, nagyon szerettek minket játszani látni, nekem pedig az volt a legjobb, amikor a Dolliéhoz hasonló kékfestő ruhám volt rajtam. Homokozni is szerettem a nővéremmel, mert akkor szuper homokvárakat építettünk, amelyeket mindig szétromboltunk, de nagyon kacagtunk, mert tudtuk, bármikor újat építhetünk. Tavasz-

szal azt szerettük a legjobban, amikor a tulipánok kinyíltak, mert jó volt közöttük futkosni, és olyan tulipánszag volt akkor mindenhol. Nagyon-nagyon jó volt futni át a réteken, az erdőn és a tízemeletek között is. Nem fáj semmi, velünk minden rendben van, minden rendben van, nem fáj semmi. Az anyám azt mondja, hogy ő szülte meg a nővéremet, engem, a húgomat, az öcsémet, és hogy neki teljesen mindegy, mert szerinte minden gyerek eleve halottan születik, és jobb is lenne, ha úgy maradnának. Minek van a világon ennyi gyerek, kérdezi ilyenkor, mikor mindenki meg fog halni egyszer, addig meg csak szenved. De ez főleg rám meg a nővéremre vonatkozik, és messze a távolba néz.

Az anyukám szerette, ha babakocsit tolok, amiben benne van Léna, Dolli és Frici. Ők hárman teljesen jól elférnek a gyerek babakocsiban. De ez csak egy játék babakocsi. Anya azt mondja, hogy minden műanyag a babákban, Léna is egy műanyag baba, és nekem csak egy darab porcelánbabám van. Az anyukám azt mondja, hogy ő rendes babakocsiban tolja majd a testvéremet, én pedig toljam a Lénát. A hasadra rátehetem a kezem, kérdezem, és a fejemet is rátehetem a hatalmas hasára, mert egy kisba-

ba van a hasában, de nem olyan műbaba, mint Léna, hanem egy igazi nagy baba. Mind a kettőnknek szeretnünk kell a testvéredet, mondja. Most már, hogy a nővérem meghalt, reméli, hogy a következő gyereke fiú lesz. Abból a hatalmas hasból fog kijönni a gyerek, onnan, ahonnan én is kijöttem. Ha oda teszem a fejemet Anya hasára, azt mondja az apám, meghatóak vagyunk együtt, és olyankor hirtelen elmúlik a jó érzés.

Anya egyik nap azt mondta, hogy gonosz vagyok, mert nem etetem meg a babáimat, pedig meg kell őket etetni. De az én babáim éheznek, mert én gonosz kislány vagyok. Nem szeretnék gonosz kislány lenni, és azt sem szeretném, ha a babáim éheznének. Mondtam Anyának, hogy a babák nem tudnak enni, mert nem lehet kinyitni a szájukat, és nem mozognak. Mindig oda mennek, ahova én rakom őket. Anya azt mondta, nincs igazam, és behozott nekik ennivalót, azt mondta, adjam oda nekik, és itassam is meg őket. Megtettem. Utána azt mondta, lássuk be, milyen buta vagyok, mert elhittem neki, hogy tudnak enni a babák, holott ezek csak műanyagok, érted, mondja, tiszta műanyag az összes, ezeket nem lehet megetetni, játzásiból sem. Nem

nyelik le az enivalót, mondja, a szájuk is műanyagból van, nem lehet betömni őket, hiába nyomod le, kicsorog a szájuk mellett a földre, nem elég, hogy gonosz vagy, de még buta is, hogy azt gondoltad, ez sikerülhet. Ilyenkor mindig debilleánynak szólít, és üvölt a szobákon át, hogy a debilleány nem tudta megetetni a babáit sem.

Lám, lám, most már teljesen bebizonyosodott, hogy gonosz vagyok, és ha szót fogadtam volna, rájönnék, hogy évek óta nem esznek ezek a babák, és nem is nőnek. Hiába mondtam neki, hogy én mondtam előtte, és nem hallgatta meg, amit mondok. Annyira haragudni kezdtem a babáimra, hogy bevágtam őket a sarokba, csak úgy csattantak, mert ha nem esznek a babák, jobb is lenne, ha meghalnának. Anya azt is mondta, nem érdemlem meg, hogy legyenek babáim. Nagyon sajnálom, és ezért tényleg a babákra haragszom. A Nagyi még nagyon régen azt mondta, hogy megérdemlem a babáimat, és hogy ő annyit fog nekem venni, amennyit csak bír. Az aranyporos, csillámos Barbit is ő vette nekem, nemcsak a korcsolyázót, meg a pónilovasat is, és a többi balerinát, és ő egyáltalán soha nem mondott olyat, hogy én ne érdemelném meg.

Anya egy bögrével ma reggel fejbe vert, egyenesen a fejemnek csapta a bögrét, erősen, aztán azt mondta, ne sírjak, és ha ezt el merem mondani az apámnak, akkor megtép. Tanuljam meg, hogy ne árulkodjak. Úgyis tudjuk, hogy még sok ilyen alkalom lesz, hogy nem lesz itt az apám, és akkor kapok a fejemre, meg fogom bánni azt is, hogy elevenen megszülettem, és kérni fogom őt, hogy a babáimmal együtt dobjanak engem a kukába, és ott már végképp egyedül maradok majd, senki nem fogja meghallani a kiabálásom, és különben is, ha túl sokat kiabálok, abból mindig baj lesz.

Azért lesz baj, mert ezzel a kiabálással megőrjítetek mindenkit, és nehogy azt képzeljem, hogy tudnak rajtam segíteni, rajtam nem lehet segíteni, mert reménytelen eset vagyok, de az lenne a legjobb, ha örökké egyedül maradnék, és nyugodjak meg, a kukából nem fog kiszedni senki, elvisznek majd egy nagy autóval oda, ahova a kukákban lévő szemetet kiöntik, hiába is üvöltök, be leszek oda zárva, és kidobnak egy szeméttelenen. Elképzelem, hogy hiába kiabálok, nem hallja senki, és ez olyan borzalmas érzés, hogy inkább mindent megteszek, csak ne kelljen ezt éreznem.

Anya azt is mondta, hogy sárgák ezek a babák, az összes baba megsárgult már, sehol sincsen meg a Léna hófehér márvány színe, miért nem veszem észre, hogy sárgák, és mindegyiket etetnem kéne, de én nem etetem, meg fognak döglenni a babáim, az a baj, hogy az előbb megbeszéltük, de én nem fogtam föl semmit abból, amit ő mondott, megsárgultak már. Anya amúgy is azt mondja, hogy nehogy azt higgyem, hogy azok után, amiket az apámmal csináltunk, kelleni fogok bárkinek. Körülöttem minden tönkremegy, belesárgultak a babáim is az éhezésbe, a kiabálásomat nem fogja meghallani senki, egyáltalán senki, ha kiabálok. Ha így folytatom, biztos már, hogy miattam fogja mindegyik velem együtt ott végezni a kukában, mert én gonosz kislány vagyok, gonosz a babáimmal együtt.

Anya azt mondta, én is onnan jöttem ki, a hasából, de nem értem, hogyan jöhettek ki onnan.